

– *Hidayət müəllim, siz ədəbi–bədi* *yaradıcılıq ictimai-siyasi fəaliyyətlə paralel davam etdirən əzsəytlə yazıçılardan* *sınız. Sübhəsis, belə gərgin fəaliyyət bir ömrün yükünü qat-qat artırır.*

– Taleyin işidir, keçdiyim yollarda üzləşdiyim ziddiyyətlər, təqiblər, ayrışkıllıqlar, məşəqqətlər saya- hesaba gəlməz.

Gözünü erməni təcavüzü əhatəsində aşasan, ayaq tutasan, addımlayasan, əylməyəsən, doğma yurdunu itirəsən, Ana Vətəninin böyük parçası işğal oluna...

Görünür, belə kəsməkəşli ömür yaşayan yalnız yazıçılıqla rahat ola, nisbətən sakit həyat sürə bilməzdi. Və ya əksinə siyasi-ictimai həyatla, diplomatiya ilə məşğul olub yazıçılığı da unutmaq mümkün deyil.

Problem var ki, yazıçı sözünə ehtiyaclıdır, problem var ki, siyasi-ictimai, diplomatik fəaliyyətə.

– *Bakı və İrəvan ədəbi-mədəni mühitinin ənənələrini mənimsəyən və yaşadan yazar kimi sizin də həyat-yaradıcılığınız zəngin və məhsuldardır. İrəvanla bağlı önəmli milli dəyərləri qədərincə qoruya bilirikmi?*

– Təəssüf ki, nəinki qoruya bilmirik, hətta getdikcə unudulur. Azərbaycan İrəvanının qədim bənzərsiz tarixi, zəngin mədəniyyəti, təhsili, elmi mühiti, intellektuallıq anlamında nailiyyətləri, mərasimləri, hətta məişət, mətbəx özgürlüyü belə yaddaşlardan silinir. Qərbi Azərbaycan tarixinə, məsələn, İrəvan xanlığına, ayrı-ayrı bölgələrinə aid kitablar nəşr edilir, məqalələr dərc olunur. Ancaq sizin söylədiyiniz – orda yaranmış, formalaşmış önəmli milli dəyərlərin öyrənilməsi və yaşadılması yaddan çıxır.

Milli dəyərləri yaşatmaq üçün gərək əcdadını tanıyaasan, xalqının keçdiyi yolları öz ömür yolun sayıb, babaların, ataların yaratdıqları mədəniyyəti, sahib olduqları mənaəviyyəti mənimsəyəsən. Bu baxımdan yalnız tarixi, elmi kitabların nəşrlərindən kar asmaz. Görək hər sahə üzrə (Qərbi Azərbaycanda yaranmış ədəbiyyat, incəsənət, təhsil, elm, məişət mədəniyyəti və s.) əsərlər yarana, filmlər çəkilsə, son iki əsrdən artıq dövrdə üzləşdiyimiz qatı şovinizmin, terrorçuluğun, soyqırımının, deportasiyaların iç üzünü açıla.

Sonuncu deportasiyada (1988) iki yüz mindən çox didərgin soydaşımızın içində yazıçılar, elmə, təhsillə məşğul olan ziyalılar, incəsənət xadimləri, jurnalistlər (hətta “Sovet Ermenistani” qəzetinin, İrəvan Dövlət Azərbaycan Dram Teatrının, Pedoqoji İnstitutun Azərbaycan şöbəsinin, digər çoxsaylı təhsil müəssisələrinin, başqa təşkilatların bütvөн коллективləri) vardı. Onların hər biri o illərdə orada müşahidə etdiklərini, gördüklərini, öyrəndiklərini, düşündüklərini, yaşadığı narahatlıqları, mənəvi əzabları qələmə alsaydı , bu müvəddə bütvөн, zəngin kitabxana yarana bilərdi. Həmin iki yüz mindən çox soydaşımız içində görkəmli tarixçi–alim, jurnalist İsrəfil Məmmədovdan, tədqiqatçılardan Nazim Mustafadan, Əziz Ələkbərlidən başqa bu sahədə ardıcıl fəaliyyət göstərən ad çəkməyə çətinlik çəkirəm.

Yeri gəlmişkən, Qərbi Azərbaycanın tarixini, etnoqrafiyasını, demoqrafiyasını, toponimlərini, bu qədim Oğuz elinin mədəniyyətini ən yaxşı bilənlərdən biri son deportasiyadan xeyli qabaqlardan taleyini Bakı ilə bağlamış sizin qəzetin baş redaktoru Həsən Həsənovdur. Görünür, onun da başı xidməti işlərə – baş redaktor qayğılarına qarışdığından bu mövzuda az yazır.

– *Biografiyanızın seçilən məqamlarından biri də uzun illər erməni basqırları altında yazıb-yaratmağınız, milli varlığınıza xayanətkar təhdidlərdən cəsarətlə qorumağınızdır. Bədii yaradıcılığınızda da bu mübarizənin motivləri özünü qabarıq göstərir.*

– O basqılar mənim karakterimə də, yaradıcılığıma da çox ciddi təsir edib. Basqılar insanda müqavimət immuniteti, mücadilə potensialı formalaşdırır.

– *Sizin erməni xislətini, onun təcavüzkar siyasətinin mahiyyətini dərinliyi, genişliyi və aydınlığı ilə milli ictimai düşüncə dairəmizə gətirməyiniz formalaşmaqda olan Azərbaycan ermənişünaslığına dəyərli töhfədir. Sizcə, bu strateji araşdırma sahəsini necə irəlilətmək olar?*

– Mənim fəaliyyətimdə bu istiqaməti gördüyünüz, duyduğunuz və dəyərləndirdiyiniz üçün minnətdaram. Rəqibə qalib gəlmək üçün “rəqib kimi

müəyyən qədər unuttular. Sonralar – ulu öndərimizin hakimiyyətə qayıdışının ilk vaxtlarındanca bu sahədə də peşəkar səviyyədə dövlət siyasəti aparıldı. Bircə məqamı söyləyim: İndi hərdən vaxt olanda Azərbaycan radiosu, ATV kanalı ilə erməni dilində gedən verilişləri dinləyirəm və ermənilərin Azərbaycan həqiqətlərini öz dillərində necə narahatlıqla, təlaşla eşitmələrini təsəvvür edirəm.

Hazırda ölkəmiz bu sahədə də azca öncə haqqında danışdığımız 25-30 il bundan qabaqkı Azərbaycan deyil, çox işlər görülür. Ancaq elm, təhsil müəssisələri, yaradıcılıq təşkilatları, nəhayət, ziyalılar öz təşəbbüsləri ilə bu

“Burdan min atlı keçdi” də yazmı-şam ki, müstəqilliyimizin bərpasının təxmini vaxtını proqnozlaşdıranda yanlışlığa yol vermişdik, böyük tarixi hadisəni azı on beş il geri atmışdıq. Bu da səbəbsiz deyildi, o vaxtlar Qorba-çovun fəaliyyəti nəzərə alın bilməzdi. Həm də SSRİ-nin birdəfəyə dağılacğını, müttəfiq respublikaların dörd–beş ay içində müstəqilliyə qovuşacaqlarını düşünmürdük. Bizim gənc analitiklər müttəfiq respublikaların “Sovetlərin” tərkibini bir–bir tərk edəcəklərini proqnozlaşdırırdılar. Azərbaycan isə... bu siyahıda ilk yerlərdə deyildi.

Bu proqnozu xarici ekspertlər də təsdiqləyirdilər. Onların fikirlərini

dinləmək üçün gecəyarıdan sonra “VEF” tranzistorunun dalğalarında “Amerikanın səsi” ni arayırdıq... (“VEF” o illərdə tələbə üçün çox bahalı tranzistor idi, ancaq xarici stansiyaları yaxşı tuturdu, buna görə mən də, yoldaşlarım da çox şeydən qənaət edib o markanı alırdıq).

Bəlkə ermənilər “Sovetlərin” dağılması vaxtını bizdən dəqiq müəyyənləşdirdikləri üçün xalqımıza elə “Sovetlər” dönməində başladılar? ... Əlbəttə, ömrün indiki çağında bütün bunların fərqiində olmamaq mümkün deyil.

– *Bütün bu dediklərimizin təbii–məntiqi yekunu olaraq, siz ümummilli lider Heydər Əliyevin fenomenal şəxsiyyət və nadir dövlət xadimi kimi aliliyinə daha dərinədən və yaxından bələd olan, onun rəhbərliyi altında mühüm dövlət vəzifələrində çalışmaq xoşbəxtliyinə çatan yaradıcı ziyaldan birisiniz. Hidayət Orucovun tanıdığı Heydər Əliyev hansı bənzərsizliyi ilə seçilir?*

– Tale elə gətirib ki, çox dövlət başçıları ilə görüşlərim, təmaslarım olub, yadımda maraqlı unudulmaz məqamlar qalıb. Ulu öndərin gerçək varlığı isə tamam bənzərsizliyi ilə yaddaşıma və qəlbimə həkk olunub. Fəaliyyətində, mənim müşahidə edə bildiyim məqamlarda müdrik, özgür və bənzərsiz idi. Bu barədə illər öncə “Heydər Əliyev və Azərbaycanda milli siyasət” monoqrafiyamda (söz düşmüşkən– bu əsər ingilis, rus, türk, gürcü, iki dəfə ərəb dillərində çap olunub, bu günlərdə isə Biskekdə qırğız və rus dillərində “Heydər Əliyevin milli siyasəti” adıyla nəşr olunub) geniş yazmışam, “Şəxsiyyət haqqında söz demək məsuliyyəti” eşməddə, digər yazılarımda, müsahibələrimdə fikirlərimi bildirmişəm. İndiyəcən bu böyük şəxsiyyət haqqında yazmadıqlarım, söyləmədiklərim ən yığcam icmal formasında olsa belə, bir müsahibəyə sığışmaz. Ancaq iki böyük özgürlüyü– ona dönük çıxanları bağışlamaq istədiyi (“istədiyi” əvəzləyəcək başqa söz tapa bilmədim, bəlkə dahiliyi deyim?), mərhəməti, eyni zamanda inandığı insanları haqsız hücumlardan qorumaq qətiyyətini bütünlüklə əks etdirən məqamları diqqətinizə çatdırmaq istəyirəm: Əvvəla, ulu öndər yüksək vəzifələrə təyin etdiyi şəxslərin böyük əksəriyyəti Moskvaya gedəndən sonra, xüsusilə 1987–1991–ci illərdə istefa həyatını yaşayanda halını soruşmaqdaqları bir yana dursun, çoxu vaxtilə onun təyin etdiyi vəzifələrdə qalmaq, ya mövcud rəhbərlikdən yeni təyinatlar qoparmaq, işdən azad olunmuşlar nomenklaturaya yenidən qayıtmaq məqsədilə nəyə desən gedirdilər, hətta bəziləri onu əsaslız tənqiddən belə çəkinirdilər.

Heydər Əlirzaoglu yenidən ölkə rəhbərliyinə qayıtdıqda qeyri–adi böyüklüyünü (dahiliyini!) göstərərək onları bağışladı, çoxlarını yenidən yüksək vəzifələrə təyin etdi.

İkincisi, ulu öndər açıq–aşkar təqib olunan illərdə onu müdafiə etdiyim üçün rəqiblərin, bədxahların... sayı birə–beş artmışdı, yenidən hakimiyyətə qayıtdıqdan sonra isə həmin qruplar bir tərəfdən pərdələnib yeni cildlərə girərək ona yaxınlaşmaq, digər tərəfdən – məni gözdən salmaq üçün dərindən–qabıqdan çıxırdılar. İş o yera çatmışdı ki, 1993–cü ilin payızında Prezidentin yanında keçirilən Yeni Azərbaycan Partiyasının İdarə

üzrə Dövlət Komitəsinin sədri kimi ən mötəbər beynəlxalq təşkilatların kürsülərində çıxış etdim.

Bir epizodu (əslində–dərsi!) heç vaxt unutmaram. 1996–cı ildə BMT-nin Baş Assambleyası üzv ölkələrə hər ilin 16 noyabrını Beynəlxalq Tolerantlıq Günü kimi qeyd olunmasını təklif edəndən bir–iki gün sonra Prezident Heydər Əliyev mənədən bu barədə soruşdu. Mənsə... xəbərsizdim. Elə gözlənilməz idi ki, üzr istəməyə də macal tapmadım.

Səmimiyyətlə, təəccüblə, sadəcə: – Cənab Prezident, mən ilk dəfədir bu barədə eşidirəm... –dedim. –İlk dəfədir eşidirsiniz ? İrad tutmaq, ya təəccüblənmək

əvəzinə səmimiyyətlə güldü, sonra tapşırıqlarını, tövsiyələrini verdi. Hər sözündə qayğısı, diqqəti hiss olunurdu.

Əlbəttə, bu epizod mənə dərs oldu: BMT Baş Assambleyasının tolerantlıq mövzusu ilə bağlı tövsiyəsi elan olunan kimi bilməliydim, bu barədə Prezidentə mən məruzə etməliydim!

Ondan sonra yalnız 16 noyabr deyil, hər il boyu bu sahədə məqsədyönlü iş aparılırdı, səmərəli tədbirlər keçirilirdi.

“Azərbaycan – tolerantlıq ünvanı” devizi dünyada ölkəmizin həqiqəti kimi qəbul olundu. Avropa Şurasının o vaxtkı Baş katibi Valter Şvimmer 2002–ci ildə bu böyük beynəlxalq təşkilatda keçirilən “ Azərbaycan milli siyasət: gerçəkliklər və perspektivlər” adlı konfransdan sonra məni qəbul edərkən söhbət zamanı dedi: “Avropa Şurasına üzv dövlətlər içində Azərbaycan, milli, dini azlıqların qorunmasına, tolerantlıq mühitinin möhkəmlənməsinə xüsusi önəm verən ölkədir”.

Möhtərəm Prezidentimiz İlham Əliyev başqa sahələrdə olduğu kimi, ulu öndərimizin milli siyasət kursunu bacarıqla, yaradıcılıqla və yeni düşüncə tərzii ilə davam etdirir.

– *Hazırda ömür yolunuzun Qırğızıstan səhifələrini yazırsınız. Sizin üçün bu qardaş türkdillli ölkənin ictimai və şəxsi anlamı nədədir?*

–Türk dünyasının ayrılmaz parçasıdır. Ümumtürk tarixinə və mədəniyyətinə “Manas” kimi möhtəşəm abidə, Mahmud Kaşğari, Yusup Balasaqın, Çingiz Aytmatov kimi istedad, təfəkkür sahibləri bəxş etmiş qardaş xalqdır.

İctimai – siyasi anlamda bizi hər şey birləşdirməlidir. Biz buna doğru gedirik.

– *Təəssüf ki, bu ölkədə tarixən yaranmış diasporumuz barədə Vətəndə məlumat yetərli deyil.*

– Bu məşəqqət tarixinin üstü son üç ildə açılır. Səfirliymiz diaspor təşkilatımız “Azəri” İctimai Birliyi ilə birlikdə soydaşlarımızın bu ölkəyə sür-gün edilməsinin 80 illiyi ilə əlaqədar “ Küldən yenidən yaranmışlar” adlı böyük beynəlxalq konfrans keçir-di. Prezident Almazbek Atambayev konfransa xüsusi məktubla müraciət etmişdi. Məktubu beynəlxalq konfransa Prezident Aparatının rəhbərinin mü-avini, Etnik və Dini Siyasət, Vətəndaş Cəmiyyəti ilə əlaqələr şöbəsinin müdiri Mira Karıbayeva çatdırdı. Baş nazir, bir çox digər rəsmi şəxslər bu möhtəşəm beynəlxalq konfransın iş-tirəklərini dünyaya olduğu kimi təqdim edildi – heç nə atırılmadan, heç nə əksildilmədən.

Ulu öndər Heydər Əliyevin, ondan sonra Prezident İlham Əliyevin həyata keçirdikləri müdrik siyasət sayəsində milli siyasət məsələləri üzrə dövlət müşaviri, sonra Dini Qurumlarla İş

daşlarımızın bugünkü nəslinin tarixi Vətənimizlə əlaqələrinin formalaş-ması, möhkəmləndirilməsi və digər problemlərlə bağlı təkliflər paketi hazırlanıb ölkəmizin müvafiq qurumla-rına təqdim olundu.

Sürgün edilənlərin əksəriyyəti ziyalılar, milli düşüncə sahibləri- Xalq Cümhuriyyəti rəhbərlərinin, ideoloqla-rının, fəallarının ailə üzvləri, qohum-ları, yazıçılar, müəllimlər, hakimlər, mühəndislər idi... (görkəmli soyad-larımız burda indiyəncən yaşayır: Şıxlinskilər, Rəfibəyliilər...).

Hazırda Qırğızıstanda 20 min nəfər soydaşımız yaşayır. Onların dox-san faizindən çoxu o illərdə amansız repressiyalara məruz qalanların övlad-ları, nəvələri, nəticələridir...

Qardaş qırğız xalqına layiq olduğu qiymət verilməlidir: özləri uzun illər ciddi iqtisadi, sosial problemlərin içində yaşasalar da bir tikə çöhrələrini soydaşlarımızla məmnuniyyətlə bölüşmüşlər.

– *Qayıdaq Hidayəti bir şəxsiyyət və ziyalı kimi tanıdan, yüksəldən yaradıcılıq sahəsinə. Hansı mövzular üzərində çalışırsınız, növbəti bədii hədəfləriniz nədir?*

–Siz bu müsahibə üçün sualları-nızı nə vaxt mənə təqdim edibsiniz, xatırlayırsınız?

– *Öndü ilin fevral ayının 15-də.* – İndi təəzə ilı gedir. Buna da şükür. Vaxt olub – vaxt çatışmazlığı ucbatından müsahibə suallarına cavab verməyim bir ildən də artıq çəmək, çox hallarda isə cavab verə bilməmişəm. Mən ilk gənclik çağlarından məsul rəhbər işlərdə, yetkinlik vaxtlarımdan yüksək rəsmi vəzifələrdə olmuşam, adicə işləməmişəm, gənc–gündüz çalış-mışam. Mən vəzifə səlahiyyətlərindən heç vaxt yazıçılığım üçün istifadə etməmişəm, əksinə, xidməti işləri həmişə tam miqyasda yerinə yetirdiyim üçün bədii yaradıcılığım çox zərər çəkib. Cavanlıq illərində “Gənclik” nəşriyyatında işləyəndə jurnalist soruş-muşdu: “Yazıçı Hidayətlə baş redaktor Hidayət necə yola gedir?” Cavab ver-mişdim: “Baş redaktor Hidayət yazıçı Hidayəti özünə–ocaqsız, alovşuz–tüs-tüsüz yandırır”. Gənclik emosionallığı ilə belə demişdim, onlar da beləcə dərc etmişdilər. İş rejimin bu gün də elədir.

Ancaq hərdən macal tapan-da esselər qələmə alınır. Bakıda olanda baxıb gördüm yazı masa-mını siyirtmələrində 8-10 il bundan qabağın əlyazmaları var – ancaq heç biri hələ çap olunmayıb. Hamısı esselərdir, ən yeni tariximizin illəri, düşüncələri və insanların haqqındadır. O esselərdən bəzilərini mətbuata vermək fikrindəyəm.

– *Maraqlı müsahibə üçün təşəkkür ediram.*

– Mən də sizə müsahibə üçün müraciətinizə və... səbrinizə görə təşəkkür edirəm. Son olaraq bir həqiqəti diqqətinizə çatdırmaq istəyirəm: mən hər gün “ Xalq qəzeti”ni oxuyuram– hər səhər iş otağıma daxil olanda sizin qəzetin elektron surəti stolumun üstündə olur. Azərbaycanla bağlı televi-ziya, digər media vasitələri ilə ala bilmədiyim informasiyalarla tanış oluram, digər materiallara baxıram, yazırlar olur, əvvəldən axırıca oxuyuram. Keçmiş jurna-list və baş redaktor kimi, əlbəttə, materialların peşəkarlıq səviyyəsi, dili, üslubu diqqətimdən yayınmır. Birbaşa deyirəm: peşəkarlığınız xoşuma gəlir. Bizim günlərdə bir çox mətbuat orqanlarından baş alıb gedən qeyri–peşəkarlıqdan, ədəbi dilimizin “pintləşməsindən” və sənətkarlıq məsələlərinin unudul-ması “tünlüyəndən” fərqli olaraq siz (əlbəttə, bu sırada başqa qəzetlərimiz də var!) mətbuatımızın təxminən yüz əlli illik tarixində qazandığı əvəzsiz nailiyyətləri ustalıqla yaşa-dırırsınız. Buna görə kollektivinizə minnətdaram.

Müsahibəni apardı: Tahir AYDINOĞLU, “Xalq qəzeti”

düşünmək”, rəqibin “öz dilində” danışmaq lazımdır. Ona görə də onu dərinədən öyrənməlisən.

Bu sual çox faktları, məqamları yadıma salır. Son deportasiya ilində Azərbaycan televiziyasında erməni dilində verilişi bağladılar. Mən qəti etiraz etdim, dedim: “Həqiqətləri onlara öz dillərində çatdırmalıyıq. Bu veriliş heç vaxt indiki qədər gərəklı olmayıb”. Şablon şüarçılar, psevd–patriotlar məni az qala hətta ermənipərəstlikdə günahlandıрмаğa cəhd edirdilər. Arada erməni dilində radio verilişini də dayandırdılar. Ermənilər isə “əvəzində” İrəvan radiosunda Azərbaycan dilində verilişi saxlamaqla yanaşı, Spitakda Azərbaycan dilində məktəb açdılar, müxtəlif vaxtlarda Naxçıvandan, Şəkiddən və Gəncədən köçüb gəlmiş erməniləri ora yığıb yüksək maaşla müəllim təyin etdilər (bu bölgələrdən, xüsusilə Naxçıvandan və Şəkiddən gələn ermənilər dilimizdə təmiz, salis, ləhcəsiz danışdırlar). Hətta Qərbi Azərbaycanda bircə nəfər soydaşımız qalmayanda da “Sovet Ermenistani” qəzetini yüz–yüz əlli nüsxə ilə çap edib Moskvaya – Sov. İKP MK-ya, digər uyğun yüksək qurumlara göndərirdilər... Guya Ermenistanda azərbaycanlılar yaşayır, hətta qəzetləri də “çıxır”...

Spitakdakı məktəb təkcə Azərbaycanşünaslığın inkişafına xidmət naminə deyildi, həm də (və ən əsası!) ölkəmizə qarşı agentura sisteminin təkmilləşməsi üçün kadr hazırlığına xidmət edirdi.

O vaxt – hələ sovet rejiminin son illərində bu məsələləri çox kəskin şəkildə qaldırısam da, nəyəse nail olmaq mümkün deyildi. O zaman bu işi sistemli şəkildə qurmağa böyük imkan-lar mövcud idi, Qərbi Azərbaycandan gəlmiş soydaşlarımızın içində erməni dilini kifayət qədər dərinədən bilənlər vardı. İllər ötdü, onların bir qismi dün-yasını dəyişdi, qalanları isə bildiklərini

mövzularla, problemlərlə məşğul olma-lıdırlar. Bütün erməni tarixi araşdırıl-malıdır. Bunu təbiiədir ki, dili bilmədən tam miqyasda həyata keçirmək mümkün deyil. “Ermənişünaslıq” kurslarının təşkili onların xüsusilə son iki yüz ildə formalaşmış pozucu–şovnist xislətinin öyrənilməsinə və işfasına xidmət edə bilər. Təcavüzkar qonşu ölkədə humanitar sahədə yazılan çağdaş elmi əsərlər, yaranan bədii ədəbiyyat, incəsənət əsərləri də diqqətdən kənarda qalmamalıdır.

Bir sözlə, dili də, tarixi də, indisi də, mənaəviyyəti də, milli kimliyi də öyrənilməlidir. Və nəticə çıxarılmalıdır.

– *Ömrününüzün İrəvanda keçən illərində ermənilərin soydaşlarımızı qarşı açıq– gizli qəsdlərini neytral-laşdırmaq yolunda mübarizəni sizə həm də müstəqillik epoxasının dövlət adamı və nəhayət, çevik diploma-tı kimi yetiştirib. Ömrününüz və fəaliyyətinizin hazırkı məqamında bunun fərqiədsinizmi?*

– Müstəqillik məfumu mənim mənsüb olduğum nəslin yeniyyətmiş çağlarının və ilk gəncliyinin təkcə pünhan xəyalları, əlçatmaz arzuları deyildi, gizli, bəzi məqamlarda hətta açıq–aşkar istiqbal məramnaməsinə çevrilirdi. Hələ tələbəliyimizin ilk kurslarında təkcə Azərbaycan Dövlət Universitetində deyil, digər ali məktəblərdə, yaradıcılıq təşkilatlarında, mətbuatda çalışanlar içində bu ali fikrin daşıyıcılarını ara-yırdıq. Universitet auditoriyalarında, qaldığımız 8-ci Dağlıq küçəsindəki yataqxanamızın otaqlarında bəzən bu mövzunun qızğın “qapalı” diskussiyalar keçirilirdi. Yaradıcı ziyalılar içində milli ruhlu şəxsiyyətlərlə görüşməyə, ünsiyyətdə olmağa can atırdıq. Əlbəttə, siz dediyiniz kimi – ermənilərin soy-daşlarımızı qarşı açıq–gizli qəsdlərinin qarşısının birdəfəlik alınmasının çarəsini də müstəqilliyimizin bərpa olunmasına görərdük. Ancaq...